

ZAPEČETĚNÍ

MARK JANTZI

(Praha, květen 2007)

Žijeme v době, kdy je třeba vstoupit do Hospodinovy skryše. Ježíš řekl, že přijde čas, kdy bude jako bylo za dnů Noema. V Genesis se píše, že Noe stavěl archu a jednou z posledních věcí, kterou udělal, než vstoupil dovnitř, bylo, že ji „oklejoval“, tj. omazal smolou. My bychom asi použili asfalt, tér nebo něco podobného. Budeme tomu říkat smola, i když přesně nevíme, jaké měla složení. Touto smolou měl Noe archu namazat zvenku i zevnitř. Archa byla ze dřeva. Co představuje dřevo? Dřevo reprezentuje naši lidskost, naši tělesnost. Dřevo bylo potřeba zapečetit – muselo být zcela pokryto zvenku i zevnitř smolou.

Co je to zapečetění? Když řekneme slovo „zapečetit“, vybaví se nám několik různých definic. A myslím, že každý z aspektů nebo pohledů na slovo „zapečetění“ se hodí na to, co Bůh v dnešní době činí.

První aspekt zapečetění budou dobře znát manželky. Už jste někdy zavařovali? Když zavařujete, je potřeba zahřát obsah natolik, aby se zničily bakterie. Pak nasadíte víčko, které utáhnete, aby se už dovnitř nedostal žádný vzduch ani nic, co by mohlo obsahovat bakterie či nečistoty, které by způsobily plíseň. Zavařené ovoce je tímto způsobem očištěno a zakonzervováno na mnoho let. Pamatujte, že archa, kterou postavil Noe, je předobrazem Božích synů. Je obrazem, který ukazuje do posledních dní, do posledního času, kdy Bůh buduje své syny. Toto je první aspekt zapečetění. Proto, abychom uchovali potraviny nebo ovoce, je zapotřebí konzervace, a k tomu je zapotřebí oheň.

Kdysi, když král napsal dopis, složil jej a na přehyb papíru nalil vosk, do kterého vtiskl královským pečetním prstenem svou pečeť. Taková pečeť znamenala, že to, co je uvnitř, je skryté a nemá být otevřeno. Mnohdy bylo porušení královské pečeti na dopise pod trestem smrti. Zvěst v dopise mohla být tajná. Třeba hrozilo, že by se někdo pokusil obsah zprávy po cestě pozměnit, zfalšovat či něco podobného... Ve Zjevení se píše o zapečetěných svitcích. Nikdo kromě Beránka nebyl hoden

rozlomit jejich pečeť. Mluvíme o královské pečeti, kterou nikdo nepovoláný nesměl rozlomit, a dopis otevřít.

Další aspekt zapečetění najdeme v našich elektroměrech i vodoměrech. Tyto přístroje jsou zapečetěny, aby nikdo nemohl pozměnit jejich naměřené hodnoty. Daniel dostal od Boha mocné slovo o posledním čase. Daniel mu nerozuměl a ptal se anděla, co to znamená. A Pán mu řekl: „Danieli, toto slovo je pro lid posledních časů. Zapečeť ho. Není pro tebe.“ (Dan 12:4) A my dnes žijeme v době, kdy se lámou pečeteř tohoto slova o poslední době. Dřívě zapečetěná zpráva pro lid posledního věku je dnes všem zvěstována. Jsme lid poslední doby a Ježíš Kristus nám skrze zjevení otevírá tajemství zvěstování Božího království.

Ještě jedna definice zapečetění. Dám vám příklad. Každá firma musí obdržet od státu a od úřadu autorizaci. Na listinu, která obsahuje takovou autorizaci, se mimo jiné dává pečeť. Když pak jdu na úřad o něco žádat, vždycky po mně chtějí rodný list a tyto autorizační doklady v originále, kde je vidět vodotisk. Je to speciální oficiální tisk. Máme ho také v cestovním pase. A taková pečeť hlásá: toto je originální hodnověrná, legitimní listina. Žádný padělek.

Tak a teď si uvědomme, že Bůh chce zapečetit nás. Podívejme se do Božího Slova. Židům 8:10: „*Protož tatoť jest smlouva, v kterouž vejdu s domem Izraelským po těch dnech, praví Pán: Dám zákony své v mysl jejich, a na srdcích jejich napíše je, a budu jejich Bohem, a oni budou mým lidem.*“ Kde nás Bůh chce zapečetit? V našich srdcích a v našich myslích. Chce, aby v nás byl Jeho zákon pevně zakořeněn. Chce, abychom se pevně rozhodli, kde vůči Němu stojíme. Pokud v nás budou zakořeněny Boží zákony a Jeho přikázání, nezbloudíme z cesty.

Jednou z věcí, kterou asi před rokem Bůh zjevil bratru Campbellovi, bylo, že Bůh v této době zapečeťuje Boží syny. Bůh nás zapečeťuje. Neměli bychom někde postávat a balancovat na rozhraní chození v hříchu a chození s Bohem. Nemůžeme být zapečetěni Bohem, pokud budeme kolísat nahoru a dolů, dovnitř a ven... Kdo bude zapečetěn, bude pevně stát a bude ustavený ve své chůzi s Bohem. Tak jako Jozue byl rozhodnut, s kým bude chodit. „*Jáť pak a dům můj sloužiti budeme Hospodinu.*“ (Jozue 24:15)

Je smutné, že takové množství Božího lidu se ještě nerozhodlo, zda bude následovat Beránka, kamkoliv půjde. Je smutné, že někteří z Božího lidu si stále zahrávají s hříchem. Bratří, toto je otázka života a smrti. Kde budete nalezeni, až přijde den Páně?

Víte, nelze mluvit o zapečetění a přitom nemluvit o dveřích. Oboje spolu souvisí. Ve Zjevení se o zapečetění mluví na dvou místech. Za prvé jsou lidé, kteří jsou zapečetěni pečeti satanovou. Na druhé straně jsou služebníci, kteří jsou zapečetěni na svých čelech Bohem. Ježíš byl ten, kdo musel zapečetit dveře, ale zároveň víme, že On je těmi dveřmi. A tak se dostáváme k tomu, a to je další věc, kterou Bůh mluvil k bratru Campbellovi, že se zavírají dveře. Už nebudou doširoka otevřené. Bratr Campbell viděl velké dveře, až bránu, ale bylo tam jen maličko místa, kudy se bylo možné protáhnout. Ještě je pořád čas protáhnout se dovnitř, ale přijde čas, kdy bychom rádi vstoupili, ale nebude to možné, protože dveře budou zavřené.

Lukáš 13:23: „*I řekl jemu jeden: Pane, co nemnozí jsou ti, kteří spasení býti mají? On pak řekl jim: ...*” Říkám si, proč se tento učedník Ježíše ptal zrovna na takovou věc? Jaký k tomu asi musel mít motiv, když chodil s Ježíšem? Co asi tento učedník viděl, že ho to přimělo přemýšlet nad tím, že je možné, že nemnozí budou spaseni? Určitě byl tam, kde Ježíš nejednou nasýtil tisíce lidí. Ale nějakým způsobem nabyl dojmu, že to nebude celý zástup, že to nebudou všichni, kteří budou spaseni skrze evangelium Božího království. Někteří lidé, kteří přichází na shromáždění poslouchat Boží slovo, mají úplně jiné motivy, úplně jiné záměry.

Jak mu Ježíš odpověděl? Kdybyste měli odpovědět vy, co byste řekli? „Ano, myslím, že nemnozí, nebo možná většina...” Ježíš neřekl ani tak, ani tak. Ale odpověděl: „*Snažujte se vcházetí těsnou branou; neboť (pravím vám,) mnozí usilovati budou vjíti, ale nebudou moci.*“ (Lukáš 13:24) Mnozí usilovati budou... Kdo z vás chce být spasen? Je tady naopak někdo, kdo nechce být spasen? Kdo z vás chcete být Božím synem? Zdá se, že všichni. Mnozí budou usilovati, ale někteří z nich nebudou schopni... Co nám může zabránit v tom, abychom vstoupili dovnitř?

Představte si, že by Noe tehdy řekl lidem, kterým kázal: „Lidi, vím, že tomu nevěříte, ale představte si, jen si představte, že by se mohlo stát, že to, co kážu, je pravda. Že se opravdu stane, že všude bude voda.“ Rozhodli byste se tehdy pro spasení, kdyby vám cestu spasení ukázal? Většina by asi řekla: „Ano, nejsme připraveni zemřít. Teď není čas umírat. Chceme žít.“ Možná kdyby Noe k tomu dodal: „Mnozí z vás, až uvidíte, jak se žene voda, až uvidíte zkázu, která bude přicházet na zem, budete plakat a volat po spasení, budete zoufale volat, abyste mohli vejít dveřmi. Ale nebudete schopni jimi vejít.“ Proč? Protože ty dveře budou

zavřené. Byla by to Noemova chyba? Zavřel snad Noe dveře? Ne, nebyl to Noe, kdo zavřel dveře v arše.

Lukáš 13:25: „*Když vstane hospodář, a zavře dveře, a počnete vně státi a tlouci na dveře, řkouce: Pane, Pane, otevři nám, a on odpovídaje, díť vám: Neznám vás, odkud jste.*“ To znamená, že Pán domu je uvnitř domu. Je vevnitř. Ježíš je v našem středu. Ale není tak očividný, jak bychom si přáli. Chtěli bychom ho vidět, jak přichází v moci, jak nás uzdravuje... Ale Ježíš říká, že přijde okamžik, kdy vstane. Možná jako člověk, který sedí nebo leží, vstane a zavře dveře. Otázka zní: Až zavře Pán dveře, kde budeme? Buď budete uvnitř, nebo venku. Co řekl církvi ve Zjevení? Filadelfské církvi řekl, že On má klíč Davidův. Že On je ten, který otvírá, a žádný člověk nemůže zavřít a že On zavírá a nikdo nemůže otevřít. Až se dveře zavřou, budeme buď zavřeni uvnitř, a nebo zavřeni venku.

Myslíte si, že lidé, kteří zůstali venku, byli převrácení, hříšní, nespravedliví bezbožníci, kteří nikdy nechodili do církve? Takovým Ježíš říkal, že je nezná? Ne, ne. Říkal to lidem z církví. Stejným lidem, jako jsou ti, kteří tady dnešního večera sedí a poslouchají toto slovo. Lukáš 13:26: „*Tedy počnete říci: Jídali jsme a pili před tebou, a na ulicích našich jsi učival.*“ Na jiném místě se píše, že to byli lidé, kteří činili velké věci v Jeho jménu, prorokovali, uzdravovali... To jsou aktivity církve.

Další kapitola, která o tom mluví, je Matouš 25, podobenství o deseti pannách. Mám to podobenství velmi rád. Přišel čas, kdy bláznivé panny zjistily, že nemají olej v nádobkách – že nemají dostatek živého Ducha svatého v duších. Jejich duchovní život byl pryč. A tak se vydaly, aby nakoupily olej, aby se srovnaly s Hospodinem. A když šly získat olej, přišel ženich a dveře se zavřely. Bláznivé panny pak přišly ke dveřím a klepaly: „Pane, Pane! Otevři nám!“ Ale dveře byly zavřené.

Lukáš 13:28: „*Tamt' bude pláč a škrípení zubů, když uzříte Abrahama a Izáka a Jákoba, a všechny proroky v království Božím, sami pak sebe vyhnane ven.*“ Jak jsem řekl, je těžké mluvit o zapečetění, aniž bychom nemluvili o dveřích. Protože potřebujeme být zapečetěni Duchem Božím. Potřebujeme mít zapečetěnou mysl.

Zjevení 7:1-3: „*Potom pak viděl jsem čtyři anděly, stojící na čtyřech úhlech země, držící čtyři větry zemské, aby nevál vítr na zemi, ani na moře, ani na žádný strom. A viděl jsem jiného anděla, vystupujícího od východu slunce, majícího pečeť Boha živého. Kterýž zvolal hlasem velkým na ty čtyři anděly, jimž dáno, aby škodili zemi a moři, řka: Neškodte*

zemi, ani moři, ani stromům, dokudž neznamenáme služebníků Boha svého na čelích jejich.“ Aby vítr nevál na zemi, moře a stromy. Každá z těch věcí má nějaký duchovní význam. Země reprezentuje tělesnou rovinu, dokonce i ve věřícím člověku. Pokud jste věřící křesťané, kteří chodí tělesně, smýšlejí a žijí tělesně, pak jste zemští. Jste zemský člověk. Moře reprezentuje národy tohoto světa. Stromy jsou jako Boží synové. Silní křesťané. Co se píše v Žalmech? Že „spravedlivý bude jako strom štípený při tekutých vodách, jehožto list nevadne, a kterýž přináší ovoce své časem svým“. (Ž 1)

Zkáza, která má na tyto tři oblasti přijít, je zadržována a anděl Boží má v ruce pečeť Krále. Co s tou pečetí udělá? „...jimž dáno, aby škodili zemi a moři.“ Zemi a moři. Země jsou křesťané vnějšího nádvoří. Podle těchto veršů budou tělesní křesťané ve stejné pozici jako bezbožníci. „Neškodte zemi, ani moři, ani stromům, dokudž neznamenáme služebníků Boha svého na čelích jejich.“ Všichni čekají na zapečetění synů Božích.

Pojďme do Zjevení 9. Píše se zde, že zní trubka a že z nebe padá hvězda na zem. Hvězda reprezentuje Božího služebníka, který ale v tomto případě padá z nebeského vyvýšeného postavení na zemskou rovinu. Možná nějaký světově známý evangelista. A v tom pádu je mu dán klíč k otevření propasti a on ten klíč použije. Z propasti vyjdou ďáblové a démoni. A všechno bude zatemněno mrakem kobylek, kterým byla dána moc škodit. Zjevení 9:4: „Ale řečeno jim, aby neškodily trávě zemské, ani čemu zelenému, ani kterémukoli stromovi, než toliko lidem, kteříž nemají znamení Božího na čelích svých.“ Jen ti, kteří jsou zapečetěni, nebudou těmito démony trápeni. Co se stane na konci knihy s těmi, kteří budou zapečetěni Bohem?

Zjevení 20:4: „I viděl jsem stolice, a posadili se na nich, i dán jest jim soud, a viděl jsem duše stínaných pro svědectví Ježíšovo a pro slovo Boží, a kteříž se neklaněli šelmě, ani obrazu jejímu, a aniž přijali znamení jejího na čela svá, aneb na ruce své. A ožili, a kralovali s Kristem tisíc let.“ Takže je tady ještě jedno zapečetění – znamením satanovým. Kde k němu dojde? Také v mysli člověka. Bratří, nevěřím, že po zemi budou chodit lidé a mít na čelech vytetované číslo 666. Znamení čísla 666 bude v jejich myslích. Ďábel pracuje a podsouvá tomuto světu řád nového věku. Budeme mu věřit? – „Když budeš trošku hřešit, jenom málo, to nevádí.“ Ale já chci, bratří, říct, že to je místo, na kterém nechci být.

Když budete chtít studovat 8. kapitolu Ezechiele, musíte ji číst spolu s kapitolou 9. Bůh v 8. kapitole dopouští, aby se prorok podíval do

hloubky chrámu, do církve. Znamená to, že Bůh jedná s nejnaternějšími věcmi našeho srdce. Proroku bylo dovoleno vidět věci, o kterých jsme si mysleli, že jsou skryté. Věci, o kterých jsme si mysleli, že je Bůh nevidí. Ale prorok je spatřil. Když se podíval až dovnitř, uviděl i mezi staršími, mezi těmi, kteří vedou, viděl – pokusím se to říct tak, jak tomu rozumím – viděl pornografii. Viděl převrácené představy lidské mysli. Všechno, o čem člověk přemýšlel v nejtajnějším koutku svojí mysli, bylo promítnuto na zeď. Bratří, Boží synové budou muset dobýt vítězství nad převrácenými představami svých myslí. Máme-li v hlavě nečisté myšlenky, žádost, pornografii, je třeba to vyčistit, protože jinak to bude zjeveno, „promítnuto“. Položím vám otázku. Každému z vás, posloucháte mě všichni? Jak by se vám líbilo, kdyby někdo dokázal promítnout tady na zeď vaše myšlenky, které jste měli za poslední, dejme tomu, dvě hodiny? Nevadilo by vám to? Nebo byste se styděli? Tady mluvíme o tom, co viděl prorok.

Ezechiel 8:12: *„I řekl mi: Viděl-lis, synu člověčí, co starší domu Izraelského činí ve tmě, jeden každý v pokojích svých malovaných? Nebo říkají: Nikoli na nás nepatří Hospodin, opustil Hospodin zemi.“* V angličtině místo *malovaných* je slovo *představa*. To je jeho pravý význam. Myšlenky naší mysli jsou představy, obrazy naší mysli. Můžete si říct: „No, to je o mužích. Muži jsou tělesní.“ Ale Bůh tady mluví i o ženách. Viděl ženy, jak pláčou pro Tammuze. Víte, kdo je Tammuz? To je Nimrod! Byl to manžel Ištar, ze které udělali bohyni Astarot. Řeknu to velmi jednoduše. Jsou to věci, které nás svazují citově, emotivně. Jsou to různé svátky, světské společenské události, možná i rodinné události, sešlosti... Možná to jsou tradice, do kterých vás chtějí vaši otcové a matky vtáhnout se slovy: „Proč to s námi neslavíš? Proč porušuješ tradice, proč se vzdaluješ rodině!“ A snaží se hrát na všechny emotivní srdeční struny. Každý z nás musí někde zvítězit, je to tak? Muži mají své věci, ženy mají své věci k překonání.

Jakmile proroku Hospodin ukázal vnitřní stav věcí, hned na to mu začal ukazovat Boží vnitřní navštívení. Ezechiel 9 mluví o Božím navštívení. Prorok viděl šest mužů, kteří přicházeli, a v ruce měli meče, mačety nebo něco takového. Šest znamená číslo člověka. Přicházeli se soudem. Ale než mohli vyrazit, aby vykonali úkol, který jim byl dán, sedmému z nich, co měl písařský kalamář, bylo řečeno, že má učinit značky na čelech. Měl projít celý Jeruzalém, celou církev, a znamenat – tj. označit na čelech ty, kteří pláčou a kvílí pro ohavnosti, které se dějí v Božím domě mezi Božím lidem. Nemusíte zvedat ruku, ale zeptám se vás: Jste

zarmoučení nad tím, co se děje v církvi? V Genesis 6 se píše, že Hospodinovo srdce se rmoutilo tím, že stvořil člověka. Ježíš se v posledním týdnu díval na Jeruzalém a plakal: „Jeruzaléme, Jeruzaléme, vidím zkázu, která se blíží. Kdybys jen přišel ke mně, pak bych tě spasil ze všech trápení. Ale ty jsi nechtěl, Jeruzaléme.“

Ezechiel 9:6: „*Starce, mládence i pannu, maličké i ženy mordujte do vyhubení, ale ke všelikému muži, na němž by bylo znamení, nepřistupujte, a od svatyně mé počňte. Takž začali od mužů těch starších, kteříž byli před chrámem.*“ Věřím, že tady kážeme Boží slovo těm, kteří chtějí být Božími syny. Ale je-li tady někdo, kdo si v srdci říká: „Bratře Marku, ale já nechodím, tak jak bych měl. Nejsem tam, kde bych měl být. Kdyby Pán měl přijít tuto hodinu a zavřít dveře, pravděpodobně by mi řekl: Neznám tě.“ Pokud jste na takovém místě, je třeba učinit před Hospodinem vážné rozhodnutí. Nemusíte ho činit přede mnou, ale musíte jít před Hospodina a volat: „Bože můj, Bože můj...!“ Nemáte-li ale touhu činit pokání, musíte prosit Pána, aby vám ji dal. Je to věc mezi vámi a Bohem.

Budeme a chceme kázat zvěst o Božích synech. Chci vás povzbudit, abyste chodili po cestách Hospodinových. Hospodin buď s vámi. Amen.